

พระธรรมดาเนียล - บทที่หนึ่งร้อยสิบเก้า

นัยสำคัญเชิงพยากรณ์ของหมุดหมายทางประวัติศาสตร์:
การเข้าใจวาระสุดท้ายผ่านสัญลักษณ์ในพระคัมภีร์

Jeff Pippenger
2024-03-06

ชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา และชนหมู่มากถูกแสดงโดยเสือกคลุมสีขาวแห่งการเป็นมรณสักขี ช่วงศักราชครั้งแรกในสองช่วงแห่งยุคสุดท้ายระบอบถึงงานของผู้สื่อสารผู้เตรียมทางสำหรับผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา และช่วงที่สองเป็นภาพแทนงานของเอลียาห์ ช่วงแรกเป็นภาพแทนการพิพากษาไตสวนของผู้มีชีวิตในอเวไนติสม์แห่งเลาตีเซีย และช่วงที่สองเป็นภาพแทนการพิพากษาลงโทษของโรมสมัยใหม่

“หมายเหตุ” ให้หนีออกจากเมืองต่าง ๆ ในวาระสุดท้ายนั้น ได้ถูกลาวตีเขียนอเวไนติสเข้าใจผิดไป ชิสเตอร์ไวท์แจ้งแก่เราว่า การทำลายกรุงเยรูซาเล็มตั้งแต่ ค.ศ. 66 ถึง 70 เป็นภาพประกอบของสัญญาณเตือนสำหรับประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย

“เวลาอีกไม่นานนักก็จะมาถึง เมื่อเราเช่นเดียวกับเหล่าสาวกยุคแรก จะถูกบังคับให้แสวงหาที่ลี้ภัยในสถานที่กันดารและอ้างว้างโดดเดี่ยว ดังที่การล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยกองทัพโรมันเป็นสัญญาณให้คริสเตียนในแคว้นยูเดียหลบหนี ฉะนั้นใด การที่ประเทศของเราจะเข้ายึดอำนาจผ่านกฤษฎีกาบังคับถือวันสะบาโตของสันตะปาปาก็จะเป็นคำเตือนแก่เรา ฉะนั้นนั้น เมื่อนั้นจะเป็นเวลาที่จะต้องออกจากเมืองใหญ่ทั้งหลาย เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกจากเมืองเล็กทั้งหลาย ไปสู่ที่อาศัยอันสงบสงัดในสถานที่เร้นลับท่ามกลางขุนเขา” Testimonies, volume 5, 464.

การล้อมกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นหมายเหตุให้หลบหนีนั้น คือการล้อมครั้งแรกที่นำมาโดยเคสตีอูส เพราะฉะนั้น เคสตีอูสจึงเป็นตัวแทนของภัยคุกคามที่ถูกยกออกไปชั่วคราว ด้วยว่าเมื่อเขาตั้งการล้อมแล้ว เขาก็ถอนกำลังออกไปอย่างลึกลับ และบรรดานักประวัติศาสตร์ก็ไม่เคยสามารถวินิจฉัยได้เลยว่าเหตุผลของเขาในการกระทำเช่นนั้นคืออะไร

“ภายหลังจากที่ชาวโรมันภายใต้การนำของเซสตีอูสได้ล้อมเมืองไว้แล้ว พวกเขากลับละทิ้งการล้อมอย่างไม่คาดคิด ในเมื่อทุกสิ่งดูเหมือนเป็นไปในทางที่เอื้ออำนวยต่อการโจมตีโดยฉับพลัน” The Great Controversy, 31.

ในทศวรรษ 1880 และ 1890 วุฒิสมาชิกเฮนรี ดับเบิลยู. แบลร์ จากรัฐนิวแฮมป์เชียร์ ได้เสนอร่างกฎหมายหลายฉบับต่อรัฐสภาเพื่อกำหนดให้วันอาทิตย์เป็นวันพักผ่อนแห่งชาติ ร่างกฎหมายเหล่านี้เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า “ร่างกฎหมายวันอาทิตย์ของแบลร์” วุฒิสมาชิกแบลร์เป็นผู้สนับสนุนอย่างแข็งขันในการถือปฏิบัติวันอาทิตย์เป็นวันพักผ่อนและวันสำหรับการประกอบศาสนกิจ เขาเชื่อว่าการมีวันพักผ่อนที่เป็นแบบเดียวกันจะก่อให้เกิดผลดีทางศีลธรรมและสังคมต่อสังคมอเมริกัน แม้ว่าความพยายามของเขาจะได้รับการสนับสนุนอยู่บ้าง โดยเฉพาะจากกลุ่มศาสนา แต่ก็มีได้ปราศจากการคัดค้าน ซึ่งรวมถึงความกังวลเกี่ยวกับการแยกระหว่างศาสนจักรกับรัฐด้วย

นี่เป็นความพยายามครั้งแรกที่จะผ่านกฎหมายวันอาทิตย์ในประวัติศาสตร์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลก ซึ่งถูกกำหนดไว้ว่าเมื่อในที่สุดมันจะออกกฎหมายวันอาทิตย์ มันจะพูดอย่างพยานาค

บรรดาร่างกฎหมายของแบลร์ชุดนี้เองที่ A. T. Jones หนึ่งในผู้สื่อข่าวแห่งการประชุมใหญ่สามัญ ค.ศ. 1888 ได้เข้าไปในหอประชุมรัฐสภาและคัดค้านอย่างมีวาทศิลป์ หลังจากความพยายามอยู่สองสามครั้ง วุฒิสมาชิกแบลร์ก็สูญเสียแรงผลักดันในการผลักดัน “วันพักแห่งชาติ” โดยตรง ในความเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์นั้น และนัยสำคัญของวันพักแห่งชาติ (วันอาทิตย์) บันทึกทางประวัติศาสตร์แห่งคำแนะนำของ Ellen White อาจได้รับการทบทวนได้

สิ่งที่พบในการทบทวนคำตักเตือนของนางเกี่ยวกับกฎหมายวันอาทิตย์นั้น เป็นเรื่องร้ายแรงและถูกเข้าใจผิดอย่างกว้างขวางในหมู่แอ็ดเวนติสต์แบบเลาดีเชียน ในบริบทของความจำเป็นที่จะต้องออกจากเมืองทั้งหลาย ดังที่ในข้อความที่เพิ่งอ้างมานั้น นางเขียนว่า “เมื่อมันจะเป็นเวลาที่จะต้องออกจากนครใหญ่ทั้งหลาย เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกจากเมืองเล็กทั้งหลายไปสู่อันสงบเงียบ ในสถานที่ลับท่ามกลางภูเขา” นางสั่งสอนซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าประชากรของพระเจ้าจำเป็นต้องอาศัยอยู่ในชนบท แต่คำแนะนำของนางในเรื่องการดำเนินชีวิตในชนบทก่อนปี 1888 ได้วางคำชี้แนะของนางเกี่ยวกับการออกจากเมืองไว้ในบริบทที่ว่า ในอนาคตอันใกล้ประชากรของพระเจ้าจะต้องออกจากเมืองทั้งหลาย หลังปี 1888 ในคำชี้แนะเป็นลายลักษณ์อักษรของนางเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในชนบท นางไม่เคยเบี่ยงเบนไปจากคำแนะนำที่ว่า เราควรออกจากเมืองทั้งหลายมาแล้วอยู่เสมอ

ร่างกฎหมายวันพักแห่งชาติของแบลร์ที่ปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์นั้นคือ “หมายเหตุสำคัญ” ให้ละจากเมืองต่าง ๆ และแม้ว่าร่างกฎหมายของแบลร์จะสูญเสียแรงขับเคลื่อนที่จำเป็นต่อการทำให้ภารกิจนั้นสำเร็จ และเลื่อนหายกลับเข้าสู่ความมืดแห่งประวัติศาสตร์ แต่ “หมายเหตุสำคัญ” ให้หลักหนึ่ก็ได้ถูกประทานไว้แล้ว หมายเหตุสำคัญนั้นได้ถูกประทาน ณ หลักหมายทางประวัติศาสตร์ของการล้อมครั้งแรก ซึ่งนำมาโดยเคสดีอุส ส่วนกฎหมายวันอาทิตย์ที่ใกล้จะมาถึงนั้นถูกแทนด้วยการล้อมของทีตัส และหากยังมีแอ็ดเวนติสต์ชาวลาโอติเซียคนใดอยู่ในเมืองต่าง ๆ เมื่อการล้อมนั้นมาถึง พวกเขาจะตายไปพร้อมกับคนอธรรม.

มีช่วงเวลาเชิงพยากรณ์อยู่สองช่วงในวาระสุดท้าย ทั้งสองช่วงถูกค้นไว้ด้วยกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้า ช่วงแรกคือการพิพากษาสิบสวนของผู้มีชีวิตอยู่ภายในลัทธิแอ็ดเวนติสต์แห่งเลาดีเชียน และช่วงที่สองคือการพิพากษาบังคับโทษเหนือหญิงแพศยาแห่งโรม ช่วงเวลาทั้งสองนี้ได้รับการยกเป็นภาพประกอบซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะในทั้งสองนี้เอง คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนก็สำเร็จตามถ้อยคำทุกประการ ดังที่ได้เป็นมาแล้วในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ เวลาล่าช้าในคำอุปมานั้นคือเวลาล่าช้าตามพระธรรมฮาบากุก บทที่สอง ดังนั้น ช่วงเวลาทั้งสองที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้จึงได้รับการยกเป็นภาพประกอบไว้ด้วยในพระธรรมฮาบากุก บทที่สองด้วย คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน และพระธรรมฮาบากุก บทที่สอง ได้สำเร็จตามถ้อยคำทุกประการในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ และเมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้น เอเสเคียล บทที่สิบสอง ข้อที่ยีสิบเอ็ดถึงยีสิบแปด ก็ได้สำเร็จด้วยเช่นกัน

แปดข้อสุดท้ายจากเอเสเคียลบทที่สิบสอง ซึ่งถึงช่วงเวลาหนึ่งเมื่อ “ผลของนิมิตทุกอย่าง” จะสำเร็จลุล่วง ในเวลาที่พระเจ้าจะ “ไม่ทรงยึดเวลา” นิมิตทั้งหลายของพระองค์อีกต่อไป ช่วงประวัติศาสตร์สองช่วงที่ถูกกล่าวซ้ำบ่อยครั้ง และใช้ระบุการพิพากษาไต่สวนของคนเป็นในลาวติเชียนแอ็ดเวนติสต์ และการพิพากษาเชิงบังคับโทษของหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรโระ คือช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ซึ่งนิมิตทุกประการ

ภายในพระคัมภีร์บรรลุลึกความสำเร็จอย่างสมบูรณ์และเป็นที่สุด ในช่วงเวลานั้น คนหนึ่งแสนสี่หมื่นพันถูกสถาปนาขึ้น และพวกเขาเป็นตัวแทนของชนชั้นที่ไม่ตาย และมีชีวิตอยู่จนกว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมา ในลูกาบทที่ยี่สิบเอ็ด พระคริสต์ทรงชี้ถึง “หมายสำคัญ” ประการหนึ่งซึ่งระบุว่าเมื่อใดคนรุ่นนั้นได้มาถึงแล้ว

ในประวัติศาสตร์สองช่วงที่ “หมายสำคัญ” ให้หลบหนีเป็นภาพแทน ดั่งที่พระคริสต์ได้ทรงกล่าวไว้เกี่ยวกับสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรุกรานนั้น มีการกำหนดไว้สองระยะเวลา และการเริ่มต้นกับการสิ้นสุดของระยะเวลาเหล่านั้นมี “หมายสำคัญ” ที่ต้นระยะ และมี “หมายสำคัญต่าง ๆ” ที่ปลายระยะ “หมายสำคัญ” ซึ่งพระคริสต์ทรงระบุว่า เป็นภาพแทนของคนชั่วอายุสุดท้ายที่จะมีชีวิตอยู่จนถึงเวลาที่พระองค์เสด็จมาในหมู่เมฆนั้น เป็นหลักฐานว่าเวลานี้เรากำลังอยู่ในคนชั่วอายุสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกแล้ว

ในพระธรรมลูกาบทที่ยี่สิบเอ็ด พระเยซูทรงชี้ให้เห็นประวัติศาสตร์ตั้งแต่ระยะเวลาสามปีครึ่งแห่งการเหยียบย่ำและการทำลายกรุงเยรูซาเล็มตามตัวอักษร ตั้งแต่ ค.ศ. 66 จนถึง ค.ศ. 70 ไปจนถึงวาระสิ้นสุดแห่งระยะเวลาสามปีครึ่งของการเหยียบย่ำเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งเริ่มต้นในปี 538 และสิ้นสุดในปี 1798.

และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกกองทัพล้อมไว้
เมื่อนั้นจงรู้เถิดว่าความพินาศของกรุงนั้นใกล้เข้ามาแล้ว
ครั้งนั้นให้บรรดาผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา และให้บรรดาผู้ที่อยู่กลางเมืองออกไป
และอย่าให้ผู้ที่อยู่ตามชนบทเข้าไปในเมืองนั้นเลย เพราะวันเหล่านั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้น
เพื่อให้บรรดาสิ่งซึ่งได้ทรงเขียนไว้สำเร็จครบถ้วน
แต่วิบัติแก่หญิงมีครรภ์และหญิงที่ให้นมบุตรในวันเหล่านั้น!
เพราะว่าจะมีความทุกข์ลำบากใหญ่หลวงในแผ่นดิน และพระพิโรธจะตกอยู่เหนือชนชาตินี้
และเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังนานาประเทศ
และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกเหยียบย่ำโดยคนต่างชาติ จนกว่าวาระของคนต่างชาติจะครบถ้วน ลูกา 21:20-24.

“กาลเวลา” ที่ชนต่างชาติย่ำยีกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นพหุพจน์ เพราะสิ่งนี้เป็นตัวแทนของการย่ำยีกรุงเยรูซาเล็มตามตัวอักษรซึ่งสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 70 และการย่ำยีกรุงเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1798 ชนต่างชาติเป็นตัวแทนทั้งลัทธินอกศาสนาและระบบสันตะปาปา และอำนาจทั้งสองนั้นเองเป็นหัวข้อของนิมิตในคำถามแห่งดาเนียลบทที่แปด ซึ่งถามว่า “นานเท่าใด”

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธองค์หนึ่งกำลังพูดอยู่
และผู้บริสุทธอีกองค์หนึ่งกล่าวแก่ผู้บริสุทธองค์นั้นที่กำลังพูดอยู่ว่า นิมิตเรื่องเครื่องบูชาเนื่องนิത്യ
และการลวงละเมิดอันนำมาซึ่งความรุกราน ซึ่งทำให้ทั้งสถานนมัสการและพลโยธาถูกเหยียบย่ำอยู่ได้เท่า
จะเป็นอยู่นานเท่าใด? ดาเนียล 8:13

“เวลาของคนต่างชาติ” ในลูกาบทที่ยี่สิบเอ็ด หมายถึงช่วงเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือ ซึ่งเริ่มต้นในปี 723 ก่อน ค.ศ. และสิ้นสุดลงในปี 1798 ปี 538 เป็นหมุดหมายเมื่อมนุษย์แห่งบาบิโลนีอยู่ในสถานบริสุทธิ์และประกาศว่าตนเป็นพระเจ้า จึงทำให้ช่วงเวลาดังกล่าวถูกแบ่งออกเป็นสองช่วงที่เท่ากัน ช่วงละหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี ช่วงที่สองของระยะเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี

คือประวัติศาสตร์เดียวกันกับที่ถูกระบุว่ามาสิ้นสุดลงในลูกาบทที่ยี่สิบเอ็ด ข้อที่ยี่สิบสี่ เมื่อ
“เวลาของคนต่างชาติ” ครบบริบูรณ์แล้ว
ในลำดับเรื่องราวประวัติศาสตร์ที่พระเยซูกำลังทรงชี้ให้เหล่าสาวกของพระองค์เห็นนั้น
ข้อที่ยี่สิบสี่นำคำพยากรณ์ที่ประทานแก่เหล่าสาวกไปสู่ “เวลาแห่งอวสาน” ในปี 1798 จากจุดนั้น
พระเยซูทรงเริ่มชี้ให้เห็น “หมายสำคัญ” ที่เกี่ยวเนื่องกับขบวนการมิลเลอร์ไรต์

และจะมีหมายสำคัญในดวงอาทิตย์ ในดวงจันทร์ และในดวงดาวทั้งหลาย; และบนแผ่นดินโลก
บรรดาประชาชาติจะมีความทุกข์ลำบากด้วยความฉงนสนเท่ห์; ทะเลและคลื่นจะคำราม;
ใจของมนุษย์จะสลบไสลไปด้วยความหวาดกลัว และด้วยการเผ่าคยดูสิ่งทั้งปวงซึ่งกำลังจะมาถึงโลก:
เพราะว่าบรรดาฤทธิอำนาจแห่งฟ้าสวรรค์จะสะเทือนสะท้าน
แล้วเขาทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธาานุภาพและพระสิริอันยิ่งใหญ่
และเมื่อสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เริ่มจะอุบัติขึ้น ท่านทั้งหลายจงเงยหน้าขึ้นและยกศีรษะของท่านขึ้น
เพราะการไถของท่าน ใกล้จะมาถึงแล้ว ลูกา 21:25–28.

พระเยซูทรงตรัสว่า “จะมีหมายสำคัญ”

และพระองค์ทรงระบุว่าหมายสำคัญเหล่านั้นคือหมายสำคัญในดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว
ความทุกข์ร้อนของบรรดาประชาชาติ อำนาจแห่งฟ้าสวรรค์ถูกสั่นคลอน แล้วบุตรมนุษย์จึงเสด็จมาในเมฆา
“หมายสำคัญ” ทั้งสิ้นเหล่านี้ได้สำเร็จครบถ้วนแล้วในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอร์ไรต์

“คำพยากรณ์มิได้เพียงบอกล่วงหน้าถึงลักษณะและจุดหมายแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์เท่านั้น
แต่ยังแสดงหมายสำคัญซึ่งมนุษย์จะพึงรู้ได้ว่าเมื่อใดการเสด็จมานั้นใกล้เข้ามาแล้ว พระเยซูตรัสว่า:
‘จะมีหมายสำคัญในดวงอาทิตย์ ในดวงจันทร์ และในดวงดาว’ ลูกา 21:25 ‘ดวงอาทิตย์จะมืดไป
และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง และดวงดาวทั้งหลายในฟ้าสวรรค์จะตกลงมา
และบรรดาฤทธิเดชที่อยู่ในฟ้าสวรรค์จะหวั่นไหว แล้วเขาทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ
ด้วยฤทธาานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่’ มาระโก 13:24–26 ผู้เผยพระวจนะในพระธรรมวิวรณ์ได้พรรณน
าถึงหมายสำคัญประการแรกซึ่งจะมาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองดังนี้: ‘ก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่
และดวงอาทิตย์ก็ดำมืดเหมือนผ้ากระสอบทำด้วยขนสัตว์ และดวงจันทร์ทั้งดวงก็กลายเป็นเหมือนโลหิต’
วิวรณ์ 6:12.”

“หมายสำคัญเหล่านี้ได้เป็นที่ประจักษ์ก่อนการเปิดศตวรรษที่ยี่สิบเก้า ในการสำเร็จตามคำพยากรณ์นี้
ได้เกิดแผ่นดินไหวครั้งร้ายแรงที่สุดเท่าที่เคยมีการบันทึกไว้ในปี ค.ศ. 1755....”

“ยี่สิบห้าปีต่อมา

ได้ปรากฏหมายสำคัญถัดไปซึ่งกล่าวไว้ในคำพยากรณ์—คือการมืดมัวของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์
สิ่งที่ทำให้เรื่องนี้เด่นชัดยิ่งขึ้นก็คือ

ความจริงที่ว่าเวลาที่คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จนั้นได้ถูกระบุไว้อย่างแน่นอนแล้ว

ในการสนทนาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดกับเหล่าสาวกของพระองค์บนภูเขามะกอกเทศ

ภายหลังที่พระองค์ได้ทรงพรรณนาถึงช่วงเวลาอันยาวนานแห่งการทดลองของคริสตจักร—คือ 1260

ปีแห่งการข่มเหงของอำนาจสันตะปาปา ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้พระองค์ได้ทรงสัญญาว่าความทุกข์ลำบากนั้นจะ
ถูกตัดให้สั้นลง—พระองค์จึงได้ตรัสถึงเหตุการณ์บางประการซึ่งจะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาของพระองค์

และทรงกำหนดเวลาเมื่อเหตุการณ์แรกในบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จะเป็นที่ประจักษ์ว่า ‘ในวันเวลาเหล่านั้น
ภายหลังความทุกข์ลำบากนั้นแล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน’ มาระโก 13:24

ช่วงเวลา 1260 วัน หรือปี ได้สิ้นสุดลงในปี 1798 ก่อนหน้านั้นหนึ่งในสี่ของศตวรรษ

การข่มเหงได้เกือบยุติลงโดยสิ้นเชิง ภายหลังการข่มเหงนี้ ตามพระวจนะของพระคริสต์

ดวงอาทิตย์จะต้องมืดมัวลง เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1780 คำพยากรณ์ข้อนี้ก็สำเร็จลง....”

“พระคริสต์ได้ทรงกำชับประชากรของพระองค์ให้เฝ้าคอยหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และให้ชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาได้เห็นสัญญาณแห่งการมาถึงของพระมหากษัตริย์ของตน ‘เมื่อสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้น’ พระองค์ตรัสว่า ‘จงแหงนหน้าขึ้นและเงยศีรษะขึ้น เพราะการไถ่ของท่านทั้งหลายใกล้จะมาถึงแล้ว’ พระองค์ทรงชี้ไปยังต้นไม้ทั้งหลายที่ผลิบานในฤดูใบไม้ผลิแก่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ และตรัสว่า ‘เมื่อมันผลิบานแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้ได้ด้วยตนเองว่าฤดูร้อนใกล้จะมาถึงแล้ว ฉะนั้นใดก็ฉนั้นนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น จงรู้เถิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว’ ลูกา 21:28, 30, 31” สงครามครั้งยิ่งใหญ่, 304, 306–308.

การประยุกต์ใช้โรมทั้งสามแบบซ้อนกันนี้ชี้ให้เห็นว่า ในการเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็มโดยโรมนอศศาสนา และต่อมาโดยโรมสันตะปาปา การเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธาโดยโรมสมัยใหม่ได้ถูกเป็นภาพแทนด้วยช่วงเวลาไม่ว่าหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน (โรมนอศศาสนา) หรือหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีเชิงพยากรณ์ (โรมสันตะปาปา) หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันเชิงสัญลักษณ์นั้น (สี่สิบสองเดือน) ซึ่งระบุช่วงเวลาแห่งการข่มเหงประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าโดยโรมสมัยใหม่ จะเป็นแต่ละช่วงเวลาที่มี “หมายสำคัญ” เพียงประการเดียว ซึ่งระบุเวลาที่ผู้สัตย์ซื่อของเวลานั้นจะต้องหลบหนี แต่ละช่วงเวลาทั้งสามสิ้นสุดลงด้วยการสำแดงของ “หมายสำคัญ” หลายประการ มิใช่ “หมายสำคัญ” เพียงประการเดียวเหมือนอย่างเมื่อเริ่มต้นเวลานั้น

“ณ เวลาเที่ยงคืน พระเจ้าทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อการช่วยกู้ประชากรของพระองค์ ดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้น ส่องแสงด้วยกำลังของมัน หมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่าง ๆ ติดตามมาอย่างรวดเร็ว คนธรรมดาเฝ้าเหตุการณ์นั้นด้วยความหวาดกลัวและความพิศวง ขณะที่คนชอบธรรมมองดูหมายสำคัญแห่งการช่วยกู้ของตนด้วยความยินดีอันขริบขลัง ทุกสิ่งในธรรมชาติดูประหนึ่งว่าถูกพลิกผันออกจากวิถีของมัน ธารน้ำทั้งหลายหยุดไหล เมฆมืดทึบหนึบกลอยขึ้นมาและปะทะกันเอง ท่ามกลางท้องฟ้าอันเกรี้ยวกราดนั้น มีช่องว่างอันแจ่มกระจ่างแห่งพระสิริที่ไม่อาจพรรณนาได้ จากที่นั่นมีพระสุรเสียงของพระเจ้าดังออกมาเหมือนเสียงน้ำมากหลาย ตรัสว่า: ‘สำเร็จแล้ว’ วิวรณ์ 16:17” The Great Controversy, 636.

ช่วงเวลาแห่งการพิพากษาเชิงบังคับคดีเหนือหญิงแพศยาแห่งกรุงโรมเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการชูธงขึ้น ซึ่งระบุว่าฝูงแกะอีกพวกหนึ่งของพระเจ้าที่ยังคงอยู่ในบาปโหลนครลอบหนี ช่วงเวลานั้นสิ้นสุดลงพร้อมกับ “หมายสำคัญและการอัศจรรย์” ช่วงเวลานั้นเริ่มต้นด้วย “เสียงที่สอง” ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบแปด และสิ้นสุดลงด้วยพระสุรเสียงของพระเจ้า แน่นนอนว่า เสียงที่หนึ่งและเสียงที่สองในพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบแปด คือพระสุรเสียงของพระคริสต์ เสียงที่หนึ่งระบุถึงจุดเริ่มต้นของการพิพากษาเชิงพิจารณาใต้สวนของคริสตจักรลาโอติเซียแอ๊ดเวนตีสที่มีชีวิต และเสียงที่สองระบุถึงจุดสิ้นสุดของเวลานั้น แต่ขณะเดียวกันก็เป็นเครื่องหมายถึงจุดเริ่มต้นของการพิพากษาเชิงบังคับคดีเหนือหญิงแพศยาแห่งกรุงโรมด้วย

ประวัติศาสตร์ทั้งสี่ถูกกำกับโดยสัปดาห์ซึ่งพระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญา และกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้าถูกทำให้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าในฐานะหมายสำคัญกลาง ดังที่กางเขนเป็นแบบอย่างนั้น ประวัติศาสตร์ทั้งสองต่างมีลายเซ็นของอัลฟาและโอเมกา เพราะทั้งการเริ่มต้นและการสิ้นสุดในประวัติศาสตร์แต่ละช่วงนั้นถูกแทนโดยพระสุรเสียงของพระเจ้า ทั้งยังเป็นตัวแทนของความจริงด้วย เพราะหมายสำคัญกลางคือการกบฏของกฎหมายวันอาทิตย์ และคำภาษาฮีบรูสำหรับ “ความจริง” ถูกสร้างขึ้นด้วยอักษรตัวแรก ตัวที่สิบสาม และตัวสุดท้ายของอักษรฮีบรู พระสุรเสียงแรกในวิวรณ์บทที่สิบแปดคือพระสุรเสียงของพระคริสต์

พระสุรเสียงสุดท้ายคือพระสุรเสียงของพระเจ้า และพระสุรเสียงตรงกลางซึ่งเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าด้วยนั้น ก็เป็นจุดซึ่งการกบฏของอัครทูตที่สิบสามถูกแทนโดยสัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลกที่ "พูด" เหมือนพญานาค ดังที่แสดงไว้ในวิวรณ์บทที่สิบสาม

ธงสัญญาณ ณ เวลากฏหมายวันอาทิตย์ที่ใกล้จะมาถึงนั้น เป็นตัวแทนของ "หมายสำคัญ" ให้ผู้สืบทอดชื่อของพระเจ้าหลบหนี แต่ขณะเดียวกันก็ชี้ให้เห็นด้วยว่า การเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ซึ่งสิ้นสุดลงเมื่อธงสัญญาณถูกยกขึ้นนั้น จะต้องมีความสำคัญ เช่นกัน "หมายสำคัญ" นั้นคือสิ่งที่พระเยซูทรงระบุว่าเป็นหลักฐานว่าคนรุ่นสุดท้ายของโลกนี้ได้มาถึงแล้ว ในลูกาบทที่ยี่สิบเอ็ด เหล่าสาวกทูลถามว่าพระคริสต์ทรงหมายความว่าอย่างไรเมื่อพระองค์ทรงระบุว่าพระวิหารกำลังจะถูกทำลาย

และเขาทั้งหลายจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด? และจะมีหมายสำคัญอะไรเมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ใกล้จะบังเกิดขึ้น?" ลูกา 21:7

จากนั้นพระเยซูทรงเริ่มระบุประวัติศาสตร์ที่นำไปสู่ปี ค.ศ. 70 ซึ่งพระวิหารและนครจะถูกทำลาย และทรงดำเนินต่อไปจนถึงข้อยี่สิบสี่ ซึ่งพระองค์ทรงระบุว่าเมื่อใด "เวลาของบรรดาคนต่างชาติ" จะครบถ้วนบริบูรณ์

และพวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกเหยียบย่ำโดยคนต่างชาติ จนกว่าเวลาของคนต่างชาติจะครบถ้วน ลูกา 21:24

แนวความคิดที่ว่าข้อนี้กำลังกล่าวถึงกรุงเยรูซาเล็มตามตัวอักษรนั้น ตั้งอยู่บนความโง่เขลาทางเทววิทยาแบบคาทอลิกที่เรียกว่าอนาคตนิยม ซึ่งนำสิ่งที่เป็สัญลักษณ์ไปตีความตามตัวอักษร และกำหนดให้ความสำเร็จสมจริงของคำพยากรณ์ทั้งหลายเกิดขึ้นแต่เพียงในวาระสุดท้ายของโลกเท่านั้น การโจมตีต่อการประยุกต์ใช้ข้อนี้ได้อย่างถูกต้องได้เป็นการโจมตีสำคัญของชาตานตลอดช่วงการอ่านพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ กรุงเยรูซาเล็มตามตัวอักษรได้ยุติการเป็นสัญลักษณ์ของเยรูซาเล็มเชิงพยากรณ์แล้วในสมัยของพระคริสต์ เมื่อคำพยากรณ์ตามตัวอักษรได้เปลี่ยนไปสู่การประยุกต์ใช้ฝ่ายจิตวิญญาณ การสำแดงนี้เป็นคำสอนสำคัญประการหนึ่งที่อัครทูตเปาโลได้สถาปนาไว้ การเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็มบ่งชี้ถึงช่วงหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งความมิดมนของสันตะปาปา ตั้งแต่ปี 538 ถึง 1798.

แต่ลานซึ่งอยู่นอกพระวิหารนั้น จงเว้นเสีย อย่าวัดเลย เพราะลานนั้นทรงมอบไว้แก่บรรดาคนต่างชาติ และเขาทั้งหลายจะเหยียบย่ำนครบริสุทธิอยู่สี่สิบสองเดือน วิวรณ์ 11:2

เยรูซาเล็มแห่งคำพยากรณ์ได้ยุติการเป็นสัญลักษณ์ของนครที่ทรงเลือก ณ กางเขนแล้ว

มีคนเป็นอันมากเพียงใดที่รู้สึกว่าการได้เหยียบย่ำผืนดินแห่งเยรูซาเล็มแก่นั้นคงเป็นสิ่งที่ดี และว่าความเชื่อของตนจะได้รับการเสริมกำลังอย่างยิ่งโดยการไปเยือนสถานที่ต่าง ๆ แห่งชีวิตและความตายของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด! แต่เยรูซาเล็มเก่าจะไม่มีวันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ จนกว่าจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยไฟพลุ่งจากสวรรค์" Review and Herald, June 9, 1896.

เมื่อพระเยซูทรงนำเหล่าสาวกไปสู่เวลาสิ้นยุคในปี 1798 ในข้อยี่สิบสี่แล้ว จากนั้นพระองค์จึงทรงนำเสนอช่วงเวลาของขบวนการมิลเลอไรต์ เมื่อคำประกาศของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งได้เข้าสู่ประวัติศาสตร์.

และจะมีหมายสำคัญในดวงอาทิตย์ ในดวงจันทร์ และในดวงดาวทั้งหลาย; และบนแผ่นดินโลก บรรดาประชาชาติจะมีความทุกข์ลำบากด้วยความฉงนสนเท่ห์; ทะเลและคลื่นจะคำราม; ใจของมนุษย์จะสลบไสลไปด้วยความหวาดกลัว และด้วยการเฝ้าคอยดูสิ่งทั้งปวงซึ่งกำลังจะมาถึงโลก: เพราะว่าบรรดาฤทธิอำนาจแห่งฟ้าสวรรค์จะสะท้อนสะท้อน แล้วเขาทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธาานุภาพและพระสิริอันยิ่งใหญ่ และเมื่อสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เริ่มจะอุบัติขึ้น ท่านทั้งหลายจงเงยหน้าขึ้นและยกศีรษะของท่านขึ้น เพราะการไถ่ของท่านใกล้จะมาถึงแล้ว ลูคา 21:25-28.

หมายสำคัญที่เปิดฉากประวัติศาสตร์แห่งขบวนการมิลเลอไรต์นั้นได้สำเร็จลุล่วงไปตามพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งทรงฤทธาานุภาพไม่เคยผิดพลาดเลย

“หมายสำคัญในดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว ได้สำเร็จแล้ว” Review and Herald, November 22, 1906.

เราจะดำเนินต่อไปในลูกาบทที่ยี่สิบเอ็ดในบทความถัดไป

“วันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1848

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานนิมิตแก่ข้าพเจ้าเกี่ยวกับการสิ้นคลอนแห่งบรรดาฤทธิอำนาจของฟ้าสวรรค์ ข้าพเจ้าเห็นว่า เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘ฟ้าสวรรค์’ ในการประทานหมายสำคัญทั้งหลายซึ่งบันทึกไว้โดยมัทธิว มาระโก และลูกา พระองค์ทรงหมายถึงฟ้าสวรรค์ และเมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘แผ่นดินโลก’ พระองค์ก็ทรงหมายถึงแผ่นดินโลก ฤทธิอำนาจของฟ้าสวรรค์คือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้ปกครองอยู่ในฟ้าสวรรค์ ส่วนฤทธิอำนาจของแผ่นดินโลกคือสิ่งทั้งหลายที่ปกครองอยู่บนแผ่นดินโลก ฤทธิอำนาจของฟ้าสวรรค์จะถูกสิ้นคลอนด้วยพระสุรเสียงของพระเจ้า แล้วดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายจะถูกเคลื่อนออกจากที่ของตน สิ่งเหล่านี้จะไม่สูญสิ้นไป แต่จะถูกสิ้นคลอนด้วยพระสุรเสียงของพระเจ้า”

“เมฆที่บดบังหน้าได้ก่อตัวขึ้นและปะทะกันเอง บรรยากาศได้แยกออกและม้วนถอยกลับไป; แล้วเราก็สามารถเงยขึ้นมองผ่านช่องเปิดในกลุ่มดาวนายพราน ซึ่งเป็นที่มาของพระสุรเสียงของพระเจ้านครบริสุทธิจะลงมาผ่านช่องเปิดนั้น

ข้าพเจ้าเห็นว่าบัดนี้อำนาจทั้งหลายของแผ่นดินโลกกำลังถูกสิ้นคลอน และเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นตามลำดับ สงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม ดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด เป็นสิ่งแรกที่จะสิ้นคลอนอำนาจทั้งหลายของแผ่นดินโลก

จากนั้นพระสุรเสียงของพระเจ้าจะทรงสิ้นคลอนดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย ตลอดจนโลกนี้ด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่า การสิ้นคลอนของอำนาจทั้งหลายในยุโรปนั้น

มิใช่ดังที่บางคนสอนว่าเป็นการสิ้นคลอนของอำนาจแห่งสวรรค์

แต่เป็นการสิ้นคลอนของบรรดาประชาชาติที่กำลังโกรธเกรี้ยว” Early Writings, 41.